

O studentă Erasmus de la UVT a câștigat concursul "Povești în mișcare - cea mai frumoasă poveste de mobilitate" (pentru anul universitar 2013-2014) organizat de de Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (ANPCDEFP). În continuare puteți citi povestea câștigătoare:

<< Erasmus schimba vieți...fie că sunt academice, fie amoroase, fie că modifică personalități, niciun student Erasmus nu mai e la fel după un semestru sau - cazul și mai fericit, ca al meu - după 1 an. Povestea mea a început în Iunie și s-a finalizat în Septembrie 2013 pentru Erasmus Placement, urmată consecutiv de Erasmus Study până în Iulie 2014, pentru ultimul an de master în Psihologie. Totul în minunata Belgie, la renumită Universitate Catolică din Leuven, un orașel studentesc plin de viață, la 30 km de Brussels. Belgia este cunoscută pentru waffles, bere și ploaie multă. Sau cel puțin atât știam eu la momentul deciziei de a trăi aproximativ 1 an pe meleagurile flamande. Totuși, hotărârea de a merge la Universitatea Catolică s-a bazat mult pe caracteristicile acesteia, poziția sa în topul universităților de renume internațional, posibilitățile de cercetare etc.

Am vrut mai mult de la experiența mea Erasmus, așa că în afara materiilor școlare, am desfășurat un internship în cercetare. Ce am învățat aici este de departe cel mai frumos și mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, cu conferințe și publicarea articolelor în jurnale internaționale, cu grija unui supervisor care a avut în vedere evoluția mea treptată, cu toate ușile pe care mi le-a deschis în viitor, inclusiv posibilitatea unui doctorat. Creșterea nu este vizibilă decât dacă privesc în urmă, nu neapărat cu privire la ce am știut, ci mai degrabă la ce am fost eu, ca om. Adaptarea la un nou mediu, împărțirea unei case cu alte persoane, orarul, contractul de școlarizare, regulile și obligativitatea lor (ca un exemplu negativ pentru mine în care mi-am dat seama că noi, în România, nu suportăm consecințe grave dacă ne abatem de la ele - am omis să salvez un curs în Individual Study Programme și am aflat asta abia în sesiune, ceea ce înseamnă că tot semestrul am făcut proiecte și am dat examen degeaba, fiindcă sistemul nu avea cursul meu salvat), respectarea unor alte culturi și religii, testează flexibilitatea și adaptabilitatea unei persoane. Așa cum zicea Darwin: supraviețuiește doar cel care se adaptează, nu neapărat cel mai puternic!

Aș putea să împart experiența mea în trei sau chiar patru categorii: internshipul în cercetare, masterul în sine, jobul și timpul liber. Și dacă ar fi să povestesc despre internship l-aș descrie succint că o creștere perpetua care nu s-a oprit nici azi. Dificultatea obținerii unei poziții în echipă, precum și munca de integrare, "umplerea golurilor de informație nu cu lingură, ci uneori cu polonicul, sau direct cu castronul", munca neîncetată pentru a demonstra că se poate obține performanță indiferent din ce țară vii, până la cina de rămas bun, cadourile primite de la echipa cu care am făcut cercetare, ideile și planurile care s-au transformat în momentul prezent în alte realități de cercetare, prietenia cu profesorii și studenții doctoranzi...toate au contribuit la continua mea dezvoltare profesională. Cu privire la școală și examene, am făcut abuz de informație, am făcut exces de cărți, examene, proiecte. Ca un bolnav de cancer care crede că nu se poate vindeca decât dacă citește, dacă scrie, dacă pune întrebări, dacă se implică în activități școlare. Într-adevăr, m-am vindecat, și da, la momentul acela viața mea depindea de asta. Când spun viața, vorbesc strict academic. Am plecat de acolo cu scrisori de recomandare, cu proiecte de viitor, cu întâlniri săptămânale pe Skype cu foștii profesori, cu mailuri de reîntâlnire, cu aplicații la doctorat. Despre job...poate că acesta este "my low of my experience", sau cumva punctul minus al experienței Erasmus. Bani de bursa sunt insuficienți, și se împart cumva ciudat în transe pe care nu le-am înțeles, iar pentru studenții fără sprijin de acasă, un loc de muncă este imperios necesar. Dintr-un singur motiv: pentru că ți-e foame. Simplu. Oricât am încerca să ascadem intelectual sau spiritual, sau să ne ascundem în fraze frumos croite, ce din coadă au să sune, cum spunea Eminescu, mai înainte de toate există niște nevoi care trebuie îndeplinite. Munca nu este ceva rușinos pentru niciun popor, însă pe

piața locurilor de muncă se simte cu adevărată diferență între români și belgieni, cel puțin în Belgia. Faptul că se practică foarte des munca la negru pentru români, faptul că până la finele lui 2013 România și Bulgaria au avut nevoie de permis de muncă, faptul că, indiferent dacă ești bolnav sau ai examene, dacă nu mergi la lucru, nu ești plătit, prin urmare nu mănânci, toate acestea cumulate au un impact asupra oricărui individ. În restaurantul în care am lucrat, cei care făceam munca de jos eram toți romani. Și eram singurii care lucram în sesiune fiindcă nu aveam contract de muncă și nu ne permiteam zile libere. A fost greu, dar era frumos să zornăie galbenuții în buzunar la sfârșitul programului. Lecția care mi-e călăuză și azi este că nu există bogăție prin bani, există bogăție prin faptul că știi și poți să începi oricând de jos și să urci ori de câte ori viața ți-o va cere. Victoria e o atitudine, o stare de spirit!

Timpul liber, puțin cât mai rămânea, era total dedicat călătoriilor. Franța, Germania, Olanda au simțit piciorul meu sprinten călcându-le pământul. În autocarul cu care ne deplasam, când ajungeam la destinație, aveam fluturași în stomac. În Paris m-am așezat în fața Turnului Eiffel și mi s-a oprit respirația. Turnul pe care îl vedeam mereu la TV, pe Internet, în poze și în articole, se desfășura maiestuos în fața ochilor mei uimiți, măriți, precum ochii unui copil care și-a întâlnit idolul. Am fost atât de fascinată încât am decis să urc pe scări, nu cu liftul, ca să petrec cât mai mult timp acolo. La fel de emoționată am fost și la Muzeul Luvru, în fața Giocondei. În Olanda, am experimentat bucătăria locală, dar și cea indoneziană, am urmărit un proces public la Curtea de Justiție de la Haga, am făcut poze în cea mai mare gradina europeană de lalele, la Keukenhof. Uneori mă pierdeam de grup și rămâneam surprinsă de câte locuri minunate există în lume și mă simțeam norocoasă că mă pot bucura de ele. Eram copleșită de atâta frumusețe și fericirea era o implozie, nu o explozie, ce umplea sufletul în totalitate...

Desigur ca am întâmpinat dificultăți, precum necunoașterea limbii (deși engleza mergea foarte bine), greutăți financiare și obligativitatea unui student job care mi-a supraaglomerat programul, uneori furtuni emoționale departe de cei dragi. Uneori discriminare. Dar de foarte multe ori cuvinte admirative pentru ambiție, determinare și perseverență. Nu a fost ușor. Au fost nopți nedormite, zile în șir cu un orar care cuprindea 14-16 ore de muncă ce însuma școală, cercetare și serviciu. Dar s-a meritat, fiecare clipă, fiecare urcuș, fiecare ușă închisă pe care am deschis-o ulterior. Și dacă spune cineva că e imposibil să mergi la cursuri iar la final să treci 14 examene, să faci 700 ore de cercetare și să ai și un job, eu sunt exemplul viu că e greu, dar nu imposibil. Și așa face la fel dacă așa mai avea ocazia. Vorba aceea că dacă nu te omoară, te face mai puternic.

De ce simt eu că povestea mea este cea mai frumoasă și de succes? Pentru că am fost singura româncă din anul respectiv de la Masterul de Psihologie. Pentru că am fost singura româncă din departamentul de cercetare, un departament de 4 etaje, și nici unul dintre profesorii belgieni cu care am colaborat nu a mai lucrat cu studenți români înainte. Pentru că am avut oportunitatea de a le arăta că românii nu sunt doar muncitori, ci și inteligenți, și că este posibil ca un student să meargă la cursuri și să facă cercetare simultan, cu rezultate excepționale în ambele situații. Pentru că relaționarea nu s-a finalizat când am părăsit Belgia, ci dimpotrivă, este la fel de activă și fructuoasă chiar în momentul scrierii acestor rânduri. Pentru că prietenii pe care mi i-am făcut acolo sunt peste tot în lume acum, și e atât de frumos să ținem legătura și să știm că atunci când tragem linie, punem ca numitor comun Belgia și experiența ce ne-a legat acolo pe toți. Orice student ar trebui să fie măcar o dată Erasmus. Pentru a se descurca singur. Pentru a învăța independenta. Pentru a învăța limbajul semnelor când îi e foame și vânzătorul nu înțelege engleza. Pentru a câștiga abilități în gestionarea unor finanțe reduse. Pentru prieteni noi. Pentru a învăța să te îndrăgostești într-o altă limbă sau cultură. Pentru că la final ți-ai demonstrat că ești capabil și ai resurse pentru lucruri la care nu te-ai fi gândit niciodată. Pentru sentimentul de învingător. Pentru că nu doar te simți un învingător. Ci ești un învingător... >>